

Meie aja suur vale .

Mille aluseks on vale , ei saa olla tõde . Väide mis rajaneb vale algel , ei saa olla midagi muud , kui valelik . See on tõde mis tõestamist leidnud põlvkondade ja sajandite kibeda kogemusega .

Üks valelikemaid poliitilisi väiteid on väide rahvavõimust . See , kahjuks Prantsuse revolutsiooni aegadest pärit väidetav idee , et igasugune võim lähtub rahvast ja rajaneb rahva tahtele . Sellest lähtub parlamentarismi teooria , mis siamaani viib eksitusse nn. intelligentsi , jätkates ajude vallutamist fanaatilise põikpäisusega , kuigi vale sellest paljastub üha ilmsemalt kogu maailma ees .

Milles seisneb parlamentarismi teooria ? Arvatakse , et kogu rahvas loob rahvakogunemistel endale seadusi , valib kohusetäitjad , seega väljendab vahetult oma tahet ja teostab seda kohe . See on ideaalne ettekujutus , mille otsene teostumine pole võimalik . Ühiskonna areng viib selleni , et kohalikud liidud paljunevad ja muutuvad keerulisemaks , eri suguharud sulanduvad terveks rahvaks , või grupeeruvad erikeelsena ühtse riigilipu alla . Lõpuks kasvab riigi territoorium ääretult ja vahetu rahvavõim sellistes tingimustes on mõeldamatu . Niisiis , rahvas peab oma õiguse võimutseda , üle kandma mõningatele valitud inimestele ja andma neile valitsusliku autonoomia . Need valitud inimesed omakorda ei saa teostada võimu otse , vaid on sunnitud valima vähema volitatud isikute ringi - ministrid , kellele antakse voli seaduste tegemiseks ja rakendamiseks , maksude määramiseks ja korjamiseks , enda alluvate , võimu teostavate isikute määramiseks ja sõjalise jõu käsutamiseks .

Mehanism on oma idees sirgjooneline , kuid selleks , et see teostuks , on vaja mõningaid olulisi tingimusi . Masinatööstus omab oma olemuses pidevat tegutsemist ja täielikku võrdsust , kuna jõud on isikusetustatud . See mehanism võiks edukalt tegutseda , kui rahva poolt volitatud isikud heidaksid endalt isiksusliku olemuse , kui parlamendi toolidel istuksid mehaanilised , selleks ettenähtud , enamuse tahte täideviiaid . Kui rahvaesindajateks valitud oleksid alati võimelised täpselt aru saama ja kohusetundlikult täitma neile antud matemaatiliselt täpselt väljendatud tegutsemis programmi . Sellisel tingimusel töötaks masin tegelikult korralikult ja täidaks oma sihid . Seadus väljendaks tegelikku rahva tahet , juhtimine johtuks tegelikult parlamendilt , riigihoonet toetuspunkt oleks ka tegelikult valijate kogul ja iga kodanik osaleks nähtavalt ja teadlikult ühiskondlike protsesside

juhtimises .

Selline on teooria . Kuid vaadelgem praktikat . Kõige klassikalikemas parlamentarismi maades ei täida ta ainsatki ülaltoodud punktidest . Valimised mitte mingil moel ei väljenda valijate tahet . Rahvasaadikud ei kanna endas rahva arvamust ega vaateid , vaid juhivad isiklikest vabadest nägemustest , vastaspartei taktikalise kaalutlustest , jne. Ministrid on tegelikkuses omavalitsejad ja eelkõige nad vägistavad parlamenti , mitte parlament neid . Nad asuvad võimu juurde ja jätavad võimu , mitte rahva tahtel , vaid seetõttu , et neid pannakse võimule , või eemaldatakse sellest isikliku mõjuvõimu või tugeva parteivõimu poolt . Nad käsutavad oma äranägemise järgi kõiki rahvuse omandusi , jagavad eelistusi ja andameid , peavad rahva arvel ülal parasiitide armeed ja seejuures ei karda mingeid arvamusi , kui omavad parlamendis enamust , kus enamus toetab igasugust häbiväärset orgiat rahva kulul . Tegelikult on ministrid niivõrd vastutustundetud , kuivõrd on seda ka rahvasaadikud .

Vead , kuritarvitused , omavoli on igapäevane ministrite juhtimises , aga kuivõrd tihti me kuuleme ministrite vastutusest ?

Kui oleks vaja parlamendi tegelikku määratlust , oleks vaja öelda , et parlament on institutsioon , mis teenib enesearmastust , eneseupitamist , esindajate omakasu huvisid . See asutus ei teeni inimkonna mõistuse tõestuslikku väljendust . Olles sajandite jooksul kannatanud üksikisiku oligarhialiku juhtimise omavoli all ja märkamata , et ainuvalitsemine lähtub ühiskonna enda sügavamast olemusest , asetamid mõistuse ja teaduse inimesed kogu süü hädade eest neile ja nende valitsusvormidele ning kujutasid endale ette , et muutes valitsemisvormi rahvalitsemisvormiks , vabaneb ühiskond oma hädadest ja talutavast vägivallast . Mis siis lõpuks välja tuli ? Välja tuli , MUTATO NOMINE , kõik jäi sisuliselt endiseks ja inimesed , jäädes oma olemuselt samaks , kandsid uutele juhtimisvormidele üle kõik oma harjumused ja kriminaalsuse . Nagu ennegi , valitseb neid valitsejate isiklik tahe ja huvi . Ainult see isiklik huvi teostatakse mitte enam monarhi isikus , vaid partei juhi omas . Privilegeeritud seisus pole enam aristokraatidel , vaid parlamendis ja juhtimises võimutseval enamusel .

Selle hoone esiküljel ilutseb loosung „Kõik ühiskondliku heaolu nimel“ . Kuid see pole muu , kui kõige valelikum vormel . PARLAMENTARISM ON EGOISMI VÕIDUKÄIK , SELLE KÕRGEIM VÄLJENDUSVORM . Kõik siin on enda mina teenimiseks arvestatud . Parlamendi fraktsiooni mõtteks on , et selle esindaja loobub oma isikust ja aukraadist , ning peab teenima oma valijate mõtet ja tahet .

Tegelikult aga loobuvad valijad sellesama valimisaktiga kõigist enda õigustest enda valitud esindaja kasuks .

Valimiste eel viitab kandidaat oma kõnedes ja programmis pidevalt ülaltoodud fiktsioonidele , ta räägib pidevalt ühiskonna heaolust , et ta pole midagi muud , kui rahva teener ja tööriist , ta ei mõtle iseenda peale ja unustab enda huvid ühiskondlike huvide teenimisel . Need on kõik sõnad , sõnad , üksnes sõnad – ajutised redelipulgad mida ta ehitab , minemaks sinna kuhu ta soovib , et seejärel mittevajalikud redelipulgad minema heita . Siin juba ei hakka tema ühiskonna heaks tööle , vaid ühiskond saab tema sihtide teostamise vahendiks . Valijad on tema jaoks karjaks millest hääli korjata ja nende karjade omanikud on tõeliselt rikkad karjused , kelle kapitali moodustavad karjade suurused , mis kindlustavad talle finantsid , ühiskondliku tuntuse ja kuulsuse . Nii areneb , täiustudes , terve kunst mängida massi instinktidel ja tunnetel , selleks , et saavutada isiklike võimu ja enesearmastuse eesmärgid . Pärast kaotab see mass valitu jaoks igasuguse tähenduse , kuniks on jälle vaja temaga valimistel manipuleerida , lastes taas käiku valelikud ja meelitavad fraasid . Ühtede õnne lubavaks , teistele kurjakuulutavaks . Pikk , lõppematu , ühetaoliste manöövrite kett , mis formeerib parlamentarismi mehaanikat . Ja selline valimiste komöödia jätkab siiani inimkonna lollitamist , olles riigihooone pärjaksHale inimkond ! Võiks tegelikult öelda : mundis vult decipi decipiatur .

Kuidas praktiseeritakse valimisi . Auahne otsija esineb kaaskodanike ees , püüdes neid igati veenda , et ta on rohkem , kui keegi teine väärt nende usaldust . Millistest motiividest ta lähtub ? Raske uskuda , et omakasupüüdmatutest püüdlustest ühiskonna asja ajada . Üldiselt on meie ajal harvad need inimesed , kes on läbinisti rahvaga solidaarsed , valmis tööks ja ennastalgavaks tegevuseks ühiskonna heaks . Need on ideaalnatuurid , kuid need naturid pole kallutatud kokkupuuteks igapäeva olme alatustega . Kes oma naturilt on võimeline ennastalgavaks tegevuseks ühiskonna heaks , teades oma kohust , see ei lähe häali püüdma , manguma , ei lähe endale vastu rinda tagudes aupaistet looma ja rahvakogunemistel kõlavaid ja võltse fraase hüüdma . Selline inimene avab ennast ja oma jõud oma töönurgas , või kitsas kaasmõttelejate ringis , ega lähe populaarsust otsima kärarikkalt turult . Parematel inimestel , au ja kohusetunde inimestel on vastik valimisprotseduur kui selline , millest ei ütle ära ainult auahned , egoistlikud naturid , kes soovivad enda isiklikke sihte saavutada . Sellisele inimesele ei maksa midagi panna endale „ühiskonna hüvangu „ , mask , peaasi on vaid omandada populaarsust . Ta ei saa , ega või olla tagasihoidlik , kuna tagasihoidlikuse puhul ei märgataks teda , ei räägitaks temast . Selle seisusega ja rolliga mida ta endale võtab , on ta kohustatud valetama ja endast teist , kõigile meelepärast kujutama . Inimestega , kes talle vastikud , peab ta tahes tahtmata püüdma sarnaneda , vennastuma , armastusväärsusi jagama , et taotleda nende heakskiitu . Peab jagama lubadusi , teades , hiljem ei täida neid , peab ühtima kõige alatimate masside kalduvuste ja eelarvamustega , et omada enda taga enamust . Milline aus natur on valmis endale võtma sellist rolli ? Kujutage teda ette romaanis ; lugejal hakkaks temast halb , kuid seesama lugeja annab valimistel oma hääle sellesama rolli artistile !

Valimised on kunst , omadus , sarnaselt sõjakunstile oma strateegia ja taktikaga . Kandidaat ei seisa oma valijatega otsestes suhetes , tema ja valijate vahel asetseb vahenduskomitee , iseend määranud institutsioon , mille peamiseks jõuks on nahaalsus . Esindatuse otsija , kui ei oma iseenda tuntud nime , alustab sellest , et kogub endale sõprade ja kiibitsete ringi . Peale mida , kõik koos teostavad enda ümber „püüki“ , st . selekteerivad kohalikust rikaste aristokraatiast arukuselt vähekindlaid ja üritavad neid veenda , et astumine ühiskondliku arvamus juhtide etteotsa on nende asi , on nende õigus ja eelisõigus . Alati leidub piisavalt rumalaid ja naiivseid inimesi , kes selle õnge lähevad . Ja siis , nende allkirjadega ilmuvad ajalehtedes , ajakirjades , kleebitakse postidele kuulutused , mis masside tähelepanu tõmbavad , masside , kes alati valmis nimedele , tiitlitele , kapitalile järgnema .

Sellisel moodustatakse komitee , mis valimisi omab ja juhib , omanäoline aktsionäride komitee , mis asutajate poolt ellu kutsutud . Komitee koosseis valitakse läbimõeldud kunstiga , milles ühed energilised inimesed teenivad tegutsemismootorina , järgides „iga ilmaga“ materiaalselt või tendentslikku sihti . Teised , naiivsed ja kergeusklikud statistid , moodustavad ballasti . Organiseeritakse koosolekud , peetakse kõnesid : siin see , kes omab kõva häält ja oskab kiirelt ja osavalt fraase esile tuua , avaldab massidele alati mõju , autasustatakse tulevaste valimiste kandidaadi kohaga , või soodsatel asjaoludel astub üles ise kandidaadina , tõugates troonilt selle , keda tuli oma keelega algselt teenima . Fraas ja mitte miski muu , kui fraas võimutseb nendel koosolekutel . Mass kuulab ainult seda , kes kõvemini karjub ja paremini oma fraasides ühtib massi arusaamadega ja kalduvustega .

Lõplikul valimispäeval annavad vaid vähesed oma hääle teadlikult . Need on üksikud mõjukad valijad , keda oleks tulnud „ära rääkida“ igäüht eraldi . Enamus , st . valijate mass , annab oma hääle karjainstinktides lähtuvalt kandidaatidele , kelle komitee on esitanud . Kelle häälel viimasel ajal kõvemini - sagedamini kõrvus kaikus . Keegi peaaegu ei tea seda inimest , ei anna aru tema iseloomust , tema võimetest , tema suundumustest . Valitakse selleks , et palju oli sellest nimest mingit juttu . Asjata oleks astuda võitlusse selle massipuhanguga . Oletame , keegi kohusetundlik valija sooviks tegutseda teadlikult sellises tähtsas asjas , ega sooviks alluda vägivaldsele komitee survele . Talle jääb , kas valimiste päeval üldsegi mitte valida , või anda hääle enda kandidaadi eest , enda arusaamade järgi . Kuidas ta ka ei käituks , osutub valituks see , kellele andis hääle kergeusklik , ükskõikne , „ära räägitud“ valijate mass .

Teooria järgi peaks valitu olema enamuse armastatuim inimene , kuid tegelikult valitakse

vähemuse lemmik , kusjuures , see vähemus kujutab endast organiseeritud jõudu ja enamus on nagu liiv – mitte millegagi seotud ja seega võimetu kitsa ringi või partei ees . Valik oleks pidanud andma aruka ja võimeka , kuid annab nahaalsema ettevärgija . Näib nagu oleks kandidaadile olulisim nõue tema haridus – haritus , kogemus , kohusetundlikus töös , tegelikult need võivad tal olla ja võivad ka mitte olla , sest pole olulised valimisvõitluses . Siin on otsustavaim julgus , enesekindlus seotud oraatorluse ja isegi mõningase alatusega , mis tihti massidele muljet avaldab . Tagasihoidlikus , seotud peenetundelisusega , ei kõlba selles võitluses kuhugi .

Nii sünnitatakse rahvaesindaja , nii omandab ta omad volitused . Kuidas ta tarvitab seda , kasutab neid ? Kui tal on energiline natuur , tahab ta tegutseda ja alustab partei loomist . Kui tagasihoidlikum , siis liitub ise ühe või teise parteiga . Partei esimehelt nõutakse eelkõige tugevat tahtejõudu . See omadus on orgaaniline , sarnane füüsilisele jõule , ning ei eelda seega tingimata kõlbelisuse olemasolu . Äärmise aju piiratuse juures , piiramatu egoismi ja kurjusega , madaluse ja autuse põhjakihis asetsev isik võib tugeva tahtejõuga saada partei esimeheks , kuigi temaga on inimesed , kes ületavad teda kaugelt mõistuslikult ja kõlbelistelt väärtustelt . Vot milline võib oma olemuselt olla parlamendi juhtiv jõud . Sellele lisandub veel teine otsustav jõud – sõnaosavus . See on samuti naturaalne võime , mis ei eelda kõlbelisust ega kõrget hingelist arengut . Võib olla sügav mõtleja , poeet , eeskujulik väejuht , peen jurist , kogenud seaduseandja ja samal ajal olla kidakeelne , piiratud sõnaosavusega .

Niisiis , kui partei juht ühendab tahtejõuga ka sõnaosavuse ande , astub ta omas esimehe rollis avatud stseenile kogu rahva ette , kui sõnaosavuse annet pole , seisab ta kulisside taga ja juhib sealt kogu parlamendi esindatuse kulgu , jagades rolle , lastes välja oratoreid kes räägivad tema eest . Koondab enda ümber peenetundelisi ja mõistusega , kuid otsustusvõimetuid parteikaaslasi , kes tema eest mõtlevad .

Mis on parlamentlik partei . Teooria järgi on see inimeste liit , kes ühtemoodi mõeldes ühendavad oma jõud , et ühiselt teostada oma nägemus seadusandluses ja riigielu suundades . Kuid sellised on vaid ehk pisikesed huviringid . Suur , parlamendis tähtis partei formeerub vaid isikliku enesearmastuse mõjul , grupeerudes ühe , valitava isiku ümber . Inimesed oma olemuselt jagatakse kahte kategooriasse . Ühed ei kannata enda üle mingit võimu ja seepärast püüdvad võimule . Teised oma iseloomust lähtuvalt kardavad kanda vastutust , mis ühildub igasuguse otsustava tegevusega , hoiavad kõrvale igasugusest sellisest tahtektist . Viimased on justkui loodud alluvateks ja moodustavadki karja , mis järgib tahtejõulisi inimesi kes on vähemuses . Sellisel juhul , kõige andekamad inimesed alluvad hea meelega ja rõõmuga annavad teiste kätte enda kõlbelise vastutuse juhtimise . Nad justkui instinktiivselt otsivad juhti , saades selle kuulekaiks relvadeks , säilitades veendumuse , et ta viib neid võidule ja tihti ka „saagini“ .

Niisiis , kõik parlamentarismi olulisemad tegevused suunatakse partei poolt . Nad püstitavad otsused , sõdivad ja pühitsevad võitu . Avalike koosolekute olemus pole miski muu , kui publikule määratud etendus . Peetakse kõnesid selleks , et toetada parlamentarismi fiktsiooni . Kõned teenivad oraatorite ülistamist , populaarsuse tõstmist , karjääri moodustamist , harvadel puhkudel otsustavad häälte kogumise . Milline peab olema enamus , otsustatakse harilikult koosoleku väliselt .

Selline on parlamentliku silmakirjalikkuse keeruline mehhanism , selline suure poliitilise vale olemus , mis võimutseb meie ajal . Parlamentarismi teooria järgi peaks võidutsema arukas enamus , praktikas mõni parteiliider , kes vahetevahel vahetudes võimu omavad . Teooria järgi kinnistatakse veendumused selgete põhjendatustega parlamendi debattide ajal , praktikas ei sõltu see kuidagigi debattidest , vaid juhitakse parteide esimeeste omakasu huvidest lähtuvalt . Teooria järgi juhivad rahvaesindajad üksnes rahva hüvest , praktikas aga juhivad enda ja oma sõprade huvidest . Teooria järgi peavad nad olema parimate , armastatuimate kodanike hulgast , praktikas on nad suurimad eneseimetlejad , auahned ja nahaalsed kodanikud . Teooria järgi annab valija hääle oma kandidaadile sellepärast , et teab teda ja usaldab seetõttu , praktikas annab valija hääle sellele keda suures osas ei tunne , kuid keda talle pähe määrati huvitatud partei oraatorite kõnede ja lärmiga . Teooria järgi juhib parlamendi tegevust kogenud mõistus ja omakasupüüdmatus tunne , praktikas on peamisteks liikumapanevaiks jõududeks otsustav tahe , egoism ja suuresõnalisus .

Vot selline on see institutsioon , mis asetatud riigikorra ja selle eesmärkide pärjaks . Valus ja kibe on mõelda , et siin riigis olid ja on sellised inimesed , kes unistasid selle vale teostumisest , olemisest ka meil . Et professorid jutlustavad oma noortele kuulajatele esindusvalitsuse sonimisi , kui riigivalitsemise ideaalväljendust , et meie ajalehed ja ajakirjad tõestavad enda esikülgedel ja fõljetonides seda , kui õigluse võitu , tõestavad , kuid ei vaatle lähemalt , eelarvamusteta , parlamentliku masinavärgi tegutsemist . Kuid isegi seal , kus see juba ammu tegutseb , on usk temasse langemas .

Veel võidutseb ta liberaalne kõikelubatavus , kuid rahvas ägab selle ikke all ja õpib tundma temasse peidetud valet . Kas just meie ise , kuid meie lapsed kindlasti , kahtlematta nõuavad selle iidoli troonilt tõukamist , millele kaasaegne mõistus jätkab ennastunustavalt kummardamist .